

SHAKESPEARE ÉS CERVANTES

Daillère Julien
Fordította Giraudon Corina

www.julien-daillere.com
j.daillere@gmail.com

This text is also available in RO / HU / CZ

Shakespeare et Cervantes a Hazardantes coincidences projekten belül írt szöveg az *eat-Méditerranée - Ecrivains du Théâtre* által indítványozott partnerségben a *Les Cahiers de l'Egaré* kiadóval (2015-ben kiadott szöveggyűjtemény).

Ez a rövid szöveg eredetileg csehül volt írva Prágában 2015 márciusában a *Snez tu Zabu* fesztivál keretén belül, Linda Duskova rendezésében. Egy jelenleg alkotási folyamatban lévő hosszabb színdarabnak egy része.

S, egy férfi egy parkban.

S (kiált) Shakespeare! Shakespeare! Shakespeare!

C, egy nő közeledik S felé. Óriási keblei vannak. Egy pórázt fog a kezében.

S (kiált) Shakespeare!

C: ...

S: Keresem a kutyámat.

C: Én is.

Egy idő után.

S: Shakespeare!

C: (mekegve kiáltja): Cervanteeeees!

Egy idő után.. Zaj a bokrokban, majd csend.

S: Oh! Ez az!

C: Ez az ön kutyája?

S: Ez? Nem!

C: Nem az ön kutyája?

S: Nem, nézze: ez nem az én kutyám.

C: Az ön kutyája...

S: Az az én kutyám, amelyik a bokorból jött ki. Ez itt, Ön is láthatja, nem az én kutyám; ez egy szereplő.

C: Hogyan egy szereplő?

S: Egy szereplő.

C: Akkor ez a kutya nem az Ön kutyája?

S: Ez a kutya nem az én kutyám, persze hogy nem, ugyan már... Mert ez egy szamár!

C: Egy szamár?

S: Egy szamár.

C: Én csak egy kutyát látok, aki...

S: ...aki ?

C: ...aki...

S: ...aki?

C: ...aki...

Egy szamárbőgés hallatszik.

S: ...aki egy szamarat utánoz! Ez nem az én kutyám, láthatja Ön is. Ez egy szamár.

C: Ez egy szamár...

S: Ez Puck! *(lelkes ugatások)*

S: Ügyes vagy, Shakespeare, ügyes! Apu büszke rád. Apu büszke rád! Apu büszke rád! Ha! Ha! Ha!
(Nagyon agresszív kutya morgás)

C: Hagyja abba, mert felizgatja!

S: Igen, apu büszke rád!

C: Az Ön kutyája egy...

S:egy kutya mely erre lézengett, ide- oda kóborolt , keresgélve, nem lehet tudni mit, játszadozva, és amikor kijött a bokorból, úgy nézett rám, ahogy egy kutya a gazdájára. Most úgy teszek, mintha a gazdája lennék. És ez itt Hamlet!

C: Még mindig játszik?

S: Gondolom. De hogyan legyünk biztosak?

C: Ön nem tudja?

S: Ez itt egy kutya, láthatja Ön is!

C: Ez egy veszett kutya!

S: De ez egy kutya, tehát hogyan legyünk biztosak?

C: Nem tudja, ha az Ön kutyája valóban veszett vagy...

S: Vagy?

C: Vagy, ha csak megjátssza a veszett kutyát?

S: Láttam szelíden is, és veszetten is. Nem tudom, hogy melyik a kettő közül a valódi. Amit tudok az, hogy amikor számárként viselkedik, akkor csak megjátssza. Mert nem egy számár.

C: Nem, ez egy kutya.

S: Igen, ez egy kutya. Hamlet, nyugodj meg! *(A kutya megnyugszik)*. Bravó, Shakespeare! Bravó! *(A kutya lelkes csaholásai)*

C: Az Ön kutyáját Hamlet-nek vagy Shakespeare-nek hívják?

S: Ez attól függ. Hogy szelíd vagy veszett. Erre a két névre hallgat.

Zaj a bokrokban, majd csend.

C: Hagyja újra elmenni?

S: Ugyan mit kezdenék vele?

C: Nem tudom... Nincs pórása?

S: Ugyan mit kezdenék vele?

C: Talán, hogy megkösse? Ha egyszer megkötötte...

S: Ugyan mit kezdenék vele?

C: Hát! Haza viszi!

S: Hozzám? Hmm... Ugyan mit kezdenék vele? Itt, játszik. Az én házamban... Azon kívül, hogy eszik, iszik és alszik. Boldogtalan lenne! Ha az én kutyám boldogtalan lenne, nem szeretném, hogy az én kutyám legyen. Az én kutyámnak szüksége van a bokrokra! Nappal, éjjel, a park zaja és az ismeretlen. Ez a kutya nem tudna önmaga lenni, ha nálam élne.

C: Ez nem az Ön kutyája...

S: Ha nálam lakik, nem. Itt igen.

C: Itt igen, de önnél otthon nem?

S: Otthon nálam nem. Annak nem lenne értelme.

C: Nem viszi soha haza?!

S: Egy szép nap erre jártam, ő meg kiugrott a bokrokból. Ő játszadozott, én tapsoltam. Adtam egy nevet neki. Elfelejtettem. Egy másik nap visszatértem, ő meg kiugrott egy másik bokorból, valami mást játszott, én tapsoltam. Adtam neki egy új nevet. És eszembe jutott a másik! A másik kutya. A másik név. Eszembe jutott hogy ez az én kutyám. A más nevű kutya, a másik kutya, ő volt! Megtartottam mindkét nevét. Elengedtem a kutyát. Az én kutyám és ugyanakkor nem az én kutyám. Lehet, hogy ez az Ön kutyája is.

C: Nem, az én kutyámat nem hívják sem Shakespeare- nek, sem Hamlet- nek. Az én kutyám Cervantes.

S: Az a kutya, amelyet keres?

C: Igen.

S: Elvesztette?

C: Ha ha ha! Nem! Nem, nem vesztettem el, nem. Csak úgy teszek, mintha keresném. Tetszik neki, ha úgy teszek, mintha keresném. Elveszettnek képzelem magát. Szalad, hív engem, hancúrozik a szél fújta ágakkal. Megugatja a gyerekek sárkányait. Egy ágacska hoz nekem, egy száraz falevelet, egy elveszett sapkát. Ezek mind trófeák, amelyekkel tetteit bizonyítja. Ha ha ha! Elfárad és én megsajnálom. Szereti, ha megsajnálom. Elfárad és visszatér hozzám. Jön szelíden, mint egy bárány. Én meg hazaviszem.

S: Szereti a bárányokat?

C: Igen. Nagyon. A világon mindennél jobban szeretem őket.

S: De ez egy kutya.

C: Igen, az én kutyám.

Egy idő után.

S: Miért van kutyája, ha a bárányokat kedveli.

C: Egy bárány? Az én házamban? Nem... nem tudnék otthon tartani egy bárányt. Túl bonyolult. És ráadásul... nem szeretem a juhokat.

S: Nem szereti a juhokat?

C: Nem, irtózom mindentől, ami egy juhra emlékeztet. Egyáltalán nem szeretem a juhokat. Csak a bárányokat szeretem. Csakis a bárányokat. De ha lenne egy bárányom, érti, egy igazi bárányom... Az idő múlásával egyértelműen átválna juhvá.

S: Igen, egyértelmű.

C: Tehát kénytelen voltam egy kutyát találni.

S: Egy kutyát...

C: Egy olyan szelíd kutyát, mint egy bárány. Nagyon szeretem ezt a kutyát, csakis ezt a kutyát, mert szelíd, mint egy bárány. És mivel egy kutya... Soha nem lesz belőle egy juh. Mindig az én kutyám lesz. Egy olyan szelíd kutya, mint egy bárány.

Egy ideig hangok a bokorban

C: Cervanteeeeees!

Egy bárány halk bégetése hallatszik.

C: Cervanteeeees, gyere anyádhoz.

S: Hihetetlen, hogy mennyire úgy hangzik, mintha egy bárány bégetne.

C: Nem igaz?

S: Biztos abban, hogy egy kutya?

C: Persze, hogy igen, ez egy kutya. Tudom, hogy milyen egy kutya! De ő nem tudja.

S: Ő nem tudja?

C: Ő nem tudja magáról, hogy ő egy kutya. Meggyőződése, hogy ő egy bárány. És amikor idehozom a parkba... Amikor idehozom a parkba játszani, úgy tesz, mintha egy kutya lenne. Hogy nekem örömet szerezzen.

S: De ön szereti a bárányokat?

C: Igen, de ezt nem fogom elárulni neki. Sőt! Elhitem vele, hogy imádom a kutyákat... És hogy ő egy bárány. Ha tudná, hogy ő egy kutya, nem venné a fáradságot, hogy kutyaként viselkedjen. Érti? Annyira el szeretné hitetni velem, hogy ő egy kutya, hogy kutyábban viselkedik, mint bármilyen más kutya. És ebbe nagyon belefárad. És amikor hozzám visszajön... Olyankor, amikor haza akarom vinni, amikor visszajön hozzám... Szelíden, mint egy bárány, úgy tér vissza. Meggyőződése, hogy ő egy bárány, melynek nem sikerül azt tenni, amit egy kutya tesz.

S: Ő azt hiszi magáról, hogy egy bárány...

C: Ő azt hiszi, hogy egy bárány, igen... És hogy én egy juh vagyok.

S: Egy juh?

C: Persze, hogy igen! Ha! Ha! Ha! Ha nem lenne juh, miért térne folyton vissza? De most ez különös, nem értem, hogy miért nem tér vissza... Cervanteeeeees? Gyere anyához.

S négykézlábra áll a földön.

C: Elnézést... Most meg kell szoptassam.

S: Megszoptatja a kutyáját?

C: Valójában nem szoptatom meg, nem! Ha! Ha! Ha! Kénytelen vagyok úgy tenni, mintha szoptatnám. Két hamis mellet helyeztem a korzettembe. Két hamis mell, mint valami cumik teli tejjel. A kutya azt szopja, azt hiszi, hogy az én mellemet szopja.

S: Azt hiszem, hogy most megyek.

C: Nem! Maradjon! Nem zavar egyáltalán! Beszélgethetünk tovább. Különben is hamarosan dél van, a kutyája valószínűleg éhes, biztos visszatér.

S: Csak nem akarja megszoptatni a kutyámat?

C: Ha! Ha! Ha! Persze, hogy nem. Amúgy sincs sok tejem. Nem lenne elég két kutyának. De talán Ön tudna valamit adni a kutyájának?

S: Valami ennivalót?

C: Igen.

S: Nem... Nincs mit adnom neki.

C: Semmi ennivalót nem ad neki?

S: Mit tudnék adni neki?

C: Nem tudom... De ha nem ad neki semmit... Hogy marad életben?

S: Feltalálja ő magát. Nagy a park. Biztosan talál valami ennivalót. Patkányokat, madarakat...

Zörrenés a bokrokban. Nyögdécselés a csaholás és a bégetés között, aztán csend. S elindul a bokrok fele. Kimegy.

C: Mit csinál? Ohoh!

Egy hosszabb idő. S visszatér.

S: A bokrokban... egy halott kutya van. Egy sovány kutya, mely egy újszülött báránnyhoz hasonlít. Egy kutya, amely egyre kevésbé hasonlít egy kutyára, annyira sovány, annyira kimerültnek tűnik. C felkel és futva kimegy. Halljuk, ahogy keservesen ordít.

S: Sajnálom.

C újra ordít, aztán visszatér.

C: Egy másik bokorban egy másik kutyát találtam! Az is döglött. Egy kutya, mely tényleg kutyának néz ki. De egy döglött kutya, egy döglött patkánnyal a szájában. Egy patkány, amit nem kellett volna megennie.

S újra a bokrok felé siet. Kimegy.

S (jaj): Nem!

C: Sajnálom.

VÉGE